

Præsten i Vejlby.

Skuespil i 5 Akter og en Epilog.

Instruktør:
AUG. BLUM

Filmatiseret
efter

St. St. Blichers Novelle,
der som bekendt handler om et Justitsmord
og er bygget over en virkelig Begivenhed,
der fandt Sted i Begyndelsen af 17. Aarh.

Officin:
NORDISK FILMS CO.

HOVEDPERSONERNE:

Herredsfogden	Gunnar Tolnæs
Moster Gertrud	Clara Schønfeldt
Præsten	Viggo Wiehe
Præstedatteren	Ingeborg Spangsfeldt
Morten Bruus fra Ingvorstrup	Peter Nielsen
Niels Bruus, hans Broder	H. Chr. Sørensen
Aalsøpræsten	Hans Dynesen

Præsten i Vejlbj.

For mange Aar tilbage havde Vejlbj en Præst, der hed Søren Quist. Han var kendt som en gudfrygtig og brav Mand, men myndig og opfarende. Hans Hustru, der forlængst var død, havde skænket ham to Børn, — en Søn, som studerede i Hovedstaden, og en Datter, den kønne og ærbare Jomfru Mette. Hun havde en god Berømmelse af alle og var meget ombejlet. Hr. Søren, der nok vidste, hvad Rigdom og Anseelse var værd, havde gerne set den rige Morten Bruus fra Ingvorstrup som sin Svigersøn, men Mette følte sig frastødt af Bruusen, hvor indsmigrende og fidel han end søgte at være, og hendes Fader havde hende for kær til at ville tvinge hende. Ingvorstrupbonden fattede imidlertid et dødeligt Had til Præsten, fordi denne ikke gjorde sin faderlige Myndighed gældende, og svor ham Hævn. I sin Broder Niels, der tjente som Karl i Præstegaarden, havde han et villigt Redskab, — og han var overtydet om, at han nok ved dennes Hjælp skulde faa Lejlighed til at komme Hr. Søren til Livs.

Paa den Tid, da Bruusen led den Tort at blive afvist som Frier, havde Erik Sørensen modtaget Embede som

Herredsfoged og Dommer dér paa Egnen, — og det blev ham, Jomfru Mette gav sit Hjerte til. Han besad alle de Dyder, hun ønskede at finde hos en Mand — og hun kunde ikke tænke sig nogen større Lykke end at blive hans Brud. Den unge Herredsfoged gengældte i fuldt Maal hendes Følelser, — hun var baade fager og ferm, og de Lovord, der blev ødslet paa hende, var hverken for mange eller for stærke. Hr. Søren gav med Glæde sin Datter til den Mand, hun selv havde valgt, — og Jagildet blev fej-

ret. Kort Tid efter skulde Brylluppet staa, og Forberedelserne dertil var allerede i fuld Gang, da der indtraf en Begivenhed, som skulde blive af skæbnesvanger Betydning.

Niels Bruus forsvandt paa en gaadefuld Maade. — Hans Husbond fortalte, at den Dag, det skete, havde han haft et Sammenstød med Karlen, som var en lad og studsig Krabat, og som forsætlig havde yppet Kiv med ham. I sin opblussende Vrede havde Præsten saa tilføjet ham et Slag med en Spade, saa han var falden om, som han var død.

Det viste sig dog, at Slaget ikke havde været alvorligere, end at Karlen straks efter kunde springe op og løbe ad Skoven til, hvor han forsavndt — —

Blandt Folk blev der imidlertid mumlet om, at Hr. Søren vel nok havde dræbt Niels, siden denne var saa sporløst

forsvunden, og selv om de slemme Rygter sikkert havde deres Oprindelse fra Ingvorstrup, kunde man dog ikke lade haant om dem. Og da Bruusen en Dag mødte frem med nogle Vidner, der havde Ting at berette, som stillede Præsten i et meget daarligt Lys, var Herredsfogden nødt til at

yde Klageren Rettens Hjælp og Bistand. En Undersøgelse blev sat i Gang, og under denne fandt man i Præstegaardshaven Liget af den forsvundne nedgravet. Det havde dog allerede ligget saa længe i Jorden, at Ansigtet ikke var ganske kendeligt, men det var alligevel ikke vanskeligt at komme til Klarhed over, at det ikke kunde være nogen anden end Niels Bruus, man havde fundet. — — — Hr. Søren var en Afmagt nær, da den grufulde Opdagelse blev gjort, og han svor højt og helligt, at han ikke var nogen Morder og intet havde at bekende ud over det, han allerede tidligere havde berettet. Men han forstod, at Skinnet var ham imod, og han lod sig villig føre i Fængsel, sikker paa, at hans Uskyldighed nok skulde blive bragt for Dagen . . .

Det var Herredsfogden en Sorg og en Pine at skulle staa som Dommer for sin Kærestes Fader, — men hverken han eller Jomfru Mette slap Haabet om, at det vilde komme frem, at den Anklagede var Offer for et nedrigt Komplot. Men deres inderlige Haab gik ikke i Opfyldelse, — for under Thingsvidnet fremkom et af Bruusens Vidner med en Oplysning, der havde en forunderlig Indvirkning paa Hr. Søren. Han, der hidtil med Sindsro havde imødegaaet den frygtelige Anklage, sank pludselig sammen og bad om at blive ført tilbage til sit Fængsel.

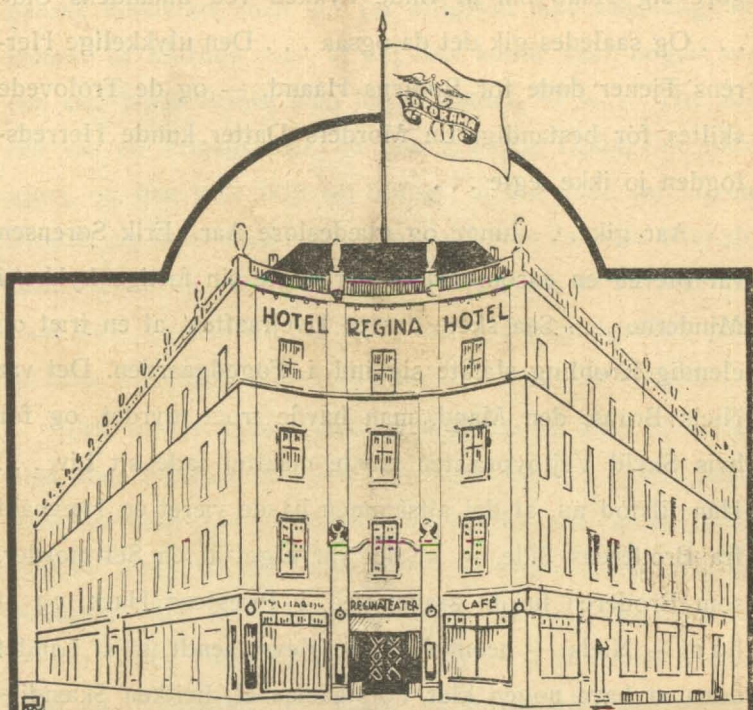
Og her tilstod han, at han uden for al Tvivl alligevel maatte være skyldig, om han dog ikke var sig det fuldkommen bevidst . . . Det var nemlig undertiden vederfaret ham, at han havde været Søvn-gænger, — og nu mente han, at han i drømmende Tilstand havde søgt i Skoven efter Offret for sin ustyrlige Vrede, — at han havde fundet ham død — og saa baaret ham hjem og begravet ham . . .

Herredsfogden kunde ikke tvivle om, at det hele virkelig var gaaet for sig paa denne Maade, — og han vidste nu, at alt var forbi. Præsten vilde komme til at bøde med sit Liv, — og han selv og hans Hjertenskær turde aldrig gøre sig Haab om at finde Lykken ved hinandens Side . . . Og saaledes gik det da ogsaa . . . Den ulykkelige Herrens Tjener døde for Bødlens Haand, — og de Trolovede skiltes for bestandig. En Morders Datter kunde Herredsfogden jo ikke ægte . . .

Aar gik . . . tunge og glædesløse Aar. Erik Sørensen var bleven en ensom Mand, der søgte sin fattige Lykke i Minderne . . . Saa skete det en Uvejrsaften, at en træt og elendig Krøbling slæbte sig ind i Fogedgaarden. Det var Niels Bruus, den Mand, man havde troet myrdet, og for hvis Skyld Vejlbypæsten havde maattet lade sit Liv . . . Han tilstod nu, at det altsammen havde været en Hævnaft fra Broderens Side, — at det var Liget af en Selvmorder, som Broderen havde gravet ned i Præstens Have, og at han — Niels — hemmeligt var blevet sendt ud af Landet uden at have nogen klar Forstaaelse af, hvilken Skændighed han havde været delagtig i. — — —

Den frygtelige Tilstaaelse var for Herredsfogden som et knusende Slag, der tog hans sidste Kræfter og lammede hans Hjerter. En barmhjertig Skæbne vilde det dog saadan, at det blev Jomfru Mette — hans Hjertes trolovede Brud —, der lukkede hans Øjne, — og han udaandede med Forvisningen om, at hun stadig elskede ham og aldrig vilde udslette hans Billede af sit Bryst.

Men den elendige Niels Bruus fandtes Morgenen efter liggende død paa den salige Søren Quists Grav.

REGINA-KOMPLEKSET

AARHUS

REKLAMETRYKKERIEET
P. BUSCH, AARHUS

Bilva
1922

Præsten i Vejlby.

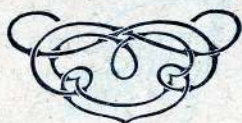
Skuespil i 5 Akter
og en Epilog

Instruktør:
AUG. BLOM

Filmatiseret

efter

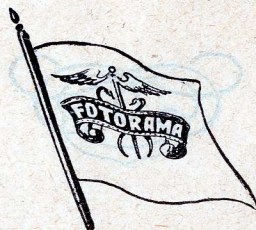
St. St. Blichers Novelle,
der som bekendt handler om et
Justitsmord og er bygget over
en virkelig Begivenhed, der fandt
Sted i Begyndelsen af 17. Aarh.

OFFICIN:
NORDISK FILMS Co.

HOVEDPERSONERNE:

Herredsfogden	Gunnar Tolnæs
Moster Gertrud	Clara Schønfeldt
Præsten	Viggo Wiehe
Præstedatteren	Ingeborg Spangsfeldt
Morten Bruus fra Ingvorstrup	Peter Nielsen
Niels Bruus, hans Broder	H. Chr. Sørensen
Aalsøpræsten	Hans Dynesen

Præsten i Vejlbj.

For mange Aar tilbage havde Vejlbj en Præst, der hed Søren Quist. Han var kendt som en gudfrygtig og brav Mand, men myndig og opfarende. Hans Hustru, der forlængst var død, havde skænket ham to Børn,— en Søn, som studerede i Hovedstaden, og en Datter, den kønne og ærbare Jomfr. Mette. Hun havde en god Berømmelse af alle og var meget ombejlet. Hr. Søren, der nok vidste, hvad Rigdom og Anseelse var værd, havde gerne set den rige Morten Bruus fra Ingvorstrup som sin Svigersøn, men Mette følte sig frastødt af Bruusen, hvor indsmigrende og fidel han end søgte at være, og hendes Fader havde hende for kær til at ville tvinge hende. Ingvorstrupbonden fattede imidlertid et dødeligt Had til Præsten, fordi denne ikke gjorde sin faderlige Myndighed gældende, og svor ham Hævn. I sin Broder Niels, der tjente som Karl i Præstegaarden, havde han et villigt Redskab, — og han var overtydet om, at han nok ved dennes Hjælp skulde faa Lejlighed til at komme Hr. Søren til Livs.

Paa den Tid, da Bruusen led den Tort at blive afvist som Frier, havde Erik Sørensen modtaget Embede som Herredsfoged og Dommer dér paa Eggen, — og det blev ham, Jomfru Mette gav sit Hjerte til. Han besad alle de Dyder,

hun ønskede at finde hos en Mand — og hun kunde ikke tænke sig nogen større Lykke end at blive h a n s Brud. Den unge Herredsfoged gengældte i fuldt Maal hendes Følelser, — hun var baade fager og ferm, og de Lovord, der blev ødslet paa hende, var hverken for mange eller for stærke. Hr. Søren gav med Glæde sin Datter til den Mand, hun selv havde valgt, — og Jagildet blev fejret. Kort Tid efter skulde Brylluppet staa, og Forberedelserne dertil var allerede i fuld Gang, da der indtraf en Begivenhed, som skulde blive af skæbnsvanger Betydning.

Niels Bruus forsvandt paa en gaadefuld Maade. — — Hans Husbond fortalte, at d e n Dag, det skete, havde han haft et Sammenstød med Karlen, som var en lad og studsig Krabat, og som forsætlig havde yppet Kiv med ham. I sin opblussende Vrede havde Præsten saa tilføjet ham et Slag med en Spade, saa han var falden om, som han var død. Det viste sig dog, at Slaget ikke havde været alvorligere, end at Karlen straks efter kunde springe op og løbe ad Skoven til, hvor han forsvandt. — —

Blandt Folk blev der imidlertid mumlet om, at Hr. Søren vel nok havde dræbt Niels, siden denne var saa sporløst forsvunden, og selv om de slemme Rygter sikkert havde deres Oprindelse fra Ingvorstrup, kunde man dog ikke lade haant om dem. Og da Bruusen en Dag mødte frem med nogle

Vidner, der havde Ting at berette, der stillede Præsten i et meget daarligt Lys, var Herredsfogden nødt til at yde Klageren Rettens Hjælp og Bistand. En Undersøgelse blev sat i Gang, og under denne fandt man i Præstegaardshaven Liget af den forsvundne nedgravet. Det havde dog allerede ligget saa længe i Jorden, at Ansigtet ikke var ganske kendeligt, men det var alligevel ikke vanskeligt at komme til Klarhed over, at det ikke kunde være nogen anden end Niels Bruus, man havde fundet. — — — Hr. Søren var en Afmagt nær, da den grufulde Opdagelse blev gjort, og han svor højt og

helligt, at han ikke var nogen Morder og intet havde at bekende ud over det, han allerede tidligere havde berettet. Men han forstod, at Skinnen var ham imod, og han lod sig villig føre i Fængsel, — sikker paa, at hans Uskyldighed nok skulde blive bragt for Dagen . . .

Det var Herredsfogden en Sorg og en Pine at skulle staa som Dommer for sin Kærestes Fader, — men hverken han eller Jomfru Mette slap Haabet om, at det vilde komme frem, at den Anklagede var Offer for et nedrigt Komplot. Men deres inderlige Haab gik ikke i Opfyldelse, — for under Thingsvidnet fremkom et af Bruusens Vidner med en Oplysning, der havde en forunderlig Indvirkning paa Hr. Søren. H a n , der hidtil med Sindsro havde imødegaaet den frygtelige An-

klage, sank pludselig sammen og bad om at blive ført tilbage til sit Fængsel.

Og her tilstod han, at han uden for al Tvivl alligevel maatte være skyldig, om han dog ikke var sig det fuldkomne bevidst . . . Det var nemlig undertiden vederfare ham, at han havde været Søvnvænger, — og nu mente han, at han i drømmende Tilstand havde søgt i Skoven efter Offeret for sin ustyrlige Vrede, — at han havde fundet ham død — og saa baaret ham hjem og begravet ham . . .

Herredsfogden kunde ikke tvivle om, at det hele virkelig var gaaet for sig paa denne Maade, — og han vidste nu, at alt var forbi. Præsten vilde komme til at bøde med sit Liv, —

og han selv og hans Hjertenskær turde aldrig gøre sig Haab om at finde Lykken ved hinandens Side . . . Og saaledes gik det da ogsaa . . . Den ulykkelige Herrens Tjener døde for Bødlens Haand, — og de Trolovede skiltes for bestandig. En Morders Datter kunde Herredsfogden jo ikke ægte . . .

— — — — —
Aar gik . . . tunge og glædesløse Aar. Erik Sørensen var blevet en ensom Mand, der søgte sin fattige Lykke i Minderne . . . Saa skete det en Uvejsaften, at en træt og elendig Krøbling slæbte sig ind i Fogedgaarden. Det var Niels Bruus, den Mand, man havde troet myrdet, og for hvis Skyld Vejlbypæresten havde maattet lade sit Liv . . . Han tilstod nu, at det altsammen havde været en Hævnakt fra Broderens Side, — at det var Liget af en Selvmorder, som

Broderen havde gravet ned i Præstens Have, og at han — Niels — hemmeligt var blevet sendt ud af Landet uden at have nogen klar Forstaaelse af, hvilken Skændighed han havde været delagtig i. — — —

Den frygtelige Tilstaaelse var for Herredsfogden som et knusende Slag, der tog hans sidste Kræfter og lammede hans Hjerte. En barmhjertig Skæbne vilde det dog saadan, at det blev Jomfru Mette — hans Hjertes trolovede Brud —, der lukkede hans Øjne, — og han udaandede med Forvisningen om, at hun stadig elskede ham og aldrig vilde udslette hans Billede af sit Bryst.

Men den elendige Niels Bruus fandtes Morgenen efter liggende død paa den salige Søren Quists Grav.

Nyhedsfortegnelsen for Januar-Februar er
udkommen og udleveres hos vore Forhandlere.
Skandinavisk Grammophon Aktieselskab
Frihavnen, København Ø.

Præsten's Vejly
Til behagelig Efterretning!

Læger og andre Besøgende, der venter en Efterretning under Forestillingen, kan opgive deres Navn og Numret paa deres Plads til Kontrollen ved Indgangen og vil da straks blive underrettet.

Garderobe. Direktionen overtager intet Ansvar for Genstande, der findes i Tasker og Pakker eller i Lommerne paa Overtøj, som er anbragt i Garderoben til Opbevaring. Vaad Garderobe bør i intet Tilfælde tages med ind paa Tilskuerpladsen.

Teaterkikkerter udlejes hos Kontrollen og i Garderoberne. **Rygning er ikke tilladt før Pausen.**

Pladsspørgsmaal. I alle Tilfælde henvender man sig til Overkontrollen.

Fundne Sager bedes afleverede paa Kontoret eller til Inspektøren og kan efterlyses samme Sted 10—12 Form.

Billet-Bestillinger kan finde Sted i Teatrets Billetkontor eller gennem Billet-Telefonerne hver Dag fra Kl. 11-3 til forhøjet Pris, og fra Kl. 4 til ordinær Pris.

Telefon-Bestilling:

Billetter til Eftm.-Bestillinger: Central **4443**
— Aften — **2192**

Wald Cinema

rw
Det ærede Publikum paa Gulv og i Loger kan ogsaa
bestille Smørrebrød til Servering i Pauserne (10 Minutter)
_____ i Foyeren. _____

Galle & Jessen

Fylde Chokolader & Rene Spisechokolader

PROGRAM

KAPELMESTER: WALDEMAR LARSEN

Blankenborg: Gladiatorernes Afsked. Marsch.

Ugens Nyheder i Film.

Præsten i Vejlbj.

Filmsskuespil i 5 Akter og en Epilog efter Steen Steensen Blichers berømte Novelle, optaget af Nordisk Films Co., iscenesat af Aug. Blom.

Personerne:

Herredsfogden	Gunnar Tolnaes
Moster Gertrud	Clara Schønfeld
Præsten	Viggo Wiehe
Præstedatteren	Ingeborg Spangsfeldt
Morten Bruus	Peter Nielsen
Niels Bruus, hans Broder	H. Chr. Sørensen
Aalsøpræsten	Hans Dynesen

1. Akt. For mange Aar tilbage. Præsten i Vejlbj, Søren Quist, en gudfrygtig og brav, men noget hidsig Mand har en Datter Mette, til hvem den rige Morten Bruus fra Ingvorstrup bejler. Da hun ikke synes om ham, og Præsten ikke vil tvinge hende, sværger Morten Bruus Hævn og beslutter ved Lejlighed at bruge sin Broder Niels, der tjener hos Præsten, som et Redskab for sin Hævn. Til Egnen er kommet en ny Herredsfoged Erik Sørensen, hvis gamle Moster bestyrer Huset for ham. Hun henleder hans Opmærksomhed paa Mette, der vil kunne blive ham en god Hustru.

2. Akt. Mette har fulgt sin Broder, der skal rejse, paa Vej. Morten Bruus træffer hende alene og er brutal mod hende, men kastes til Jorden af Herredsfogden, som tilfældig kommer til. Kort efter anholder Fogden om Mettes Haand, hun siger ja, og Præsten giver dem sin Velsignelse.

3. Akt. Troløvelsen fejres, og der tænkes paa Bryllup. Da opskræmmes Egnen af Niels Bruus' Forsvinden. Præsten har haft et Sammenstød med ham og har slaet ham ned med en Spade, men hævder, at Niels rejste sig igen og løb sin Vej. Rygtet fortæller imidlertid, at Præsten har slaet Niels ihjel, og Morten Bruus møder op med Vidner, af hvilke den ene vil have set Præsten om Natten grave en Grav.

C. SCHLEISNER

KONGELIG HOF FARVERI

KEMISK TØJRENSNINGS-ETABLISSEMENT

TELEFON 1913

TELEFON 1913

4. Akt. Herredsfogden maa anstille Undersøgelser, og man finder virkelig et Lig, hvis Ansigt dog er ukendeligt. Morten paastaar, at det er hans Broders Lig. Præsten føres til Fængslet i Grenaa; overfor Herredsfogden tilstaar han, at han undertiden gaar i Søvn og foretager sig Handlinger, som bagefter ikke er ham bevidst. Der er saaledes en Mulighed for, at Niels senere kan være falden død om, og at Præsten har fundet ham og gravet ham ned.

5. Akt. Herredsfogden foreslaar Præsten at flygte og lover at hjælpe ham, men Præsten vil ikke unddrage sig sin Dødsdom. Han er klar over, at Fogden ikke kan ægte en Misdæders Datter, men beder ham sørge for hendes Fremtid. Henrettelsen finder Sted. Præstens Søn vender hjem og drager bort med sin Søster.

Epilog. Aarene gaar. Herredsfogden er en ensom Mand, men hvert Aar paa Præstens Dødsdag ser han sin tidligere Trolovede, som lægger Blomster paa sin Faders Grav. En Nat faar han Besøg af en træt og nedbrudt Mand. Det er Niels Bruus. Hans Broder fik ham i sin Tid til at forlade Landet og gravede, iført Præstens Slaaabrok, som han havde taget, en Selvmorders Lig ned i Præstegaards-haven. Morten Bruus er død, Niels aner intet om den forfærdelige Skæbne, der ramte Vejlbj-Præsten. Da han erfarer Sandheden, dræber han sig selv paa Præstens Grav. Men Herredsfogden, der dømte en Uskyldig, lammes af det Slag, der rammer ham. Han udaander, men hans tidligere Trolovede, der aldrig er ophørt at elske ham, lukker hans Øjne.

PAUSE

Robert Stolz: „Manilla“.

Lion Schøn

Melange Akt

A. W. Repp

Komik & Excentrik.

Walter Kollo: Winnetou.

~~Der er Røg i Køkkenet.~~

~~Fox Sunshine Farce.~~

Eventuelle Ændringer i Programmet forbeholdes.

Obs! Tobaksrøgning er ikke tilladt før Pausen!

Søndag Eftm. Kl. 4: Folkeforestilling til smaa Priser. — Samme Program

PRISKURANT

FOR

CIRKUS RESTAURANT

Chokolade.....	pr. Kop	0,75
Kaffe.....	—	0,60
The (Singalwatte) ..	—	0,60
The à la russe	—	0,60
Mælk.....	pr. Glas	0,30

Punsch og Likører.

	$\frac{1}{4}$ Fl.	$\frac{1}{2}$ Fl.	$\frac{1}{1}$ Fl.
Caloric (Cederlands Søner) 6,00	11,00	20,00	
$\frac{1}{4}$ D. O. M.....			20,00
Svensk Punsch.....	pr. Glas	2 00	
Vermouth (Cinsano).....	—	1,00	
Roc, Triple Sec, Curacao, Brun & Hvid, Frankrigs ældste....	—	1,50	
Cacao, (Cointreau, Triple sec) og La Prunelle, gul og grøn.	—	1,50	
Grand Marnier, Córdial Medoc, Dom (Benedictiner).....	—	2,00	
Pommerants	—	1,25	
Cherry Brandy (Heering).....	—	1,50	
—	$\frac{1}{3}$ Fl.	8,00	

Cognac

	$\frac{1}{2}$ Fl.	pr. Glas.
Meukow & Co., 1842.....	30,00	
Hennessy ***	—	2,00
—	—	1,50
Martell ***	—	2,00
—	—	1,50

Rom.

Fin, gammel Rom	pr. Snaps	1,00
-----------------------	-----------	------

Whisky.

Black & White, James Buchanan, original.....	—	2,00
King George IV (original).....	—	2,00
John Dewars Special Original	—	2,00
Alm. Whisky.....	—	1,75

Bitter

Angostura	pr. Snaps	1,50
-----------------	-----------	------

Akvavit

Aalborg	pr. Snaps	1,00
Lysholmer	—	1,00

Toddy.

Rødvin	1,25
Cherry	1,25
Portvin	1,25
Madeira	1,25
Cognac	2,00
Rom	2,00
Whisky (forskellige Mærker).....	3,00
Æggetoddy	2,50

Isdrik.

Sherry Cobbler.....	1,25
---------------------	------

Limonade og Sodavand.

Mousserende Limonade	Fl. 0,45
Citron-Sodavand	— 0,45
Dansk Apollinaris	— 0,35

Røde og hvide Bordeaux- og

Nr.	Bourgogne Vine.	$\frac{1}{2}$ Fl.	$\frac{1}{1}$ Fl.
1. Leoville		3,00	6,00
2. Château Marquis de Terme.		4,00	8,00
6. Petit Bourgogne.....		4,00	8,00
7. Volnay		6,00	12,00
8. Chablis.....		6,00	12,00

Rhinske og Moselvine.

9. Moselblümchen	4,00	8,00
------------------------	------	------

Hede Vine.

14. Gl. rød Portvin	6,00	12,00
15. Fin Gl. rød Portvin.	8,00	16,00
16. Very fin old Sherry.....	6,00	12,00
17. Very old fine Madeira	6,00	12,00
18. Malmsey	8,00	16,00

Champagne.

25. Veuve Cliquot old England	30,00	60,00
26. — gul Etiket..	30,00	60,00
Montebello	30,00	60,00
30. — special sec	30,00	60,00
31. Marq. de la Tou.....		35,00
34. Delbeck & Co. Helios ame- ricain		60,00
35. Krug, gout americain.....		60,00
36. — extra sec.....		60,00
Pommery.....	30,00	60,00
do. extra sec	30,00	60,00

Vine i Glas.

Rødvin.....	1,25
Portvin	1,25
Sherry	1,25
Madeira	1,25

Ølsorter.

Carlsberg Hofølser fra Fad	0,55
— paa Fl.	0,65
Krone Porter	0,70
Carlsberg skattefri Porter	0,70
Kroneøl og Dobbeltøl	0,65

Smørrebrød efter Bestillingsseddel.

● VALBY TEATER

Langgade 48 - 350 Pladser

Linie 6 - 18 - 19 lige til Teatret
Gratis Cyklestald. - Telf. Valby 735

Præsten i Vejlbj.

Skuespil i 5 Akter og en Epilog.

Instruktør:

AUG. BLOM

Filmatiseret

efter

St. St. Blichers Novelle,
der som bekendt handler om et Justitsmord
og er bygget over en virkelig Begivenhed,
der fandt Sted i Begyndelsen af 17. Aarh.

OFFICIN:

NORDISK FILMS CO.

HOVEDPERSONERNE:

Herredsfogden	Gunnar Tolnæs
Moster Gertrud	Clara Schönfeldt
Præsten	Viggo Wiehe
Præstedatteren	Ingeborg Spangsfeldt
Morten Bruus fra Ingvorstrup	Peter Nielsen
Niels Bruus, hans Broder	H. Chr. Sørensen
Aalsøpræsten	Hans Dynesen

Præsten i Vejlbj.

For mange Aar tilbage havde Vejlbj en Præst, der hed Søren Quist. Han var kendt som en gudfrygtig og brav Mand, men myndig og opfarende. Hans Hustru, der forlængst var død, havde skænket ham to Børn, — en Søn, som studerede i Hovedstaden, og en Datter, den kønne og ærbare Jomfru Mette. Hun havde en god Berømmelse af alle og var meget ombejlet. Hr. Søren, der nok vidste, hvad Rigdom og Anseelse var værd, havde gerne set den rige Morten Bruus fra Ingvorstrup som sin Svigersøn, men Mette følte sig frastødt af Bruusen, hvor indsmigrende og fidel han end søgte at være, og hendes Fader havde hende for kær til at ville tvinge hende. Ingvorstrupbonden fattede imidlertid et dødeligt Had

til Præsten, fordi denne ikke gjorde sin faderlige Myndighed gældende, og svor ham Hævn. I sin Broder Niels, der tjente som Karl i Præstegaarden, havde han et villigt Redskab, — og han var overtydet om, at han nok ved dennes Hjælp skulde faa Lejlighed til at komme Hr. Søren til Livs.

Paa den Tid, da Bruusen led den Tort at blive afvist som Frier, havde Erik Sørensen modtaget Embede som Herredsfoged og Dommer dér paa Egnen, — og det blev ham, Jomfru Mette gav sit Hjerte til. Han besad alle de Dyder, hun ønskede at finde hos en Mand — og hun kunde ikke tænke sig nogen større Lykke end at blive hans Brud. Den unge Herredsfoged gengældte i fuldt Maal hendes Følelser,

— hun var baade fager og ferm, og de Lovord, der blev ødslet paa hende, var hverken for mange eller for stærke. Hr. Søren gav med Glæde sin Datter til den Mand, hun selv havde valgt, — og Jagildet blev fejret. Kort Tid efter skulde Brylluppet staa, og Forberedelserne dertil var allerede i fuld Gang, da der indtraf en Begivenhed, som skulde blive af skæbnesvanger Betydning.

Niels Bruus forsvandt paa en gaadefuld Maade. — Hans Husbond fortalte, at den Dag, det skete, havde han haft et Sammenstød med Karlen, som var en lad og studsig Krabat, og som forsætlig havde yppet Kiv med ham. I sin opblussende Vrede havde Præsten saa tilføjet ham et Slag med en Spade, saa han var falden om, som han var død. Det viste sig dog, at Slaget ikke havde været alvorligere, end

at Karlen straks efter kunde springe op og løbe ad Skoven til, hvor han forsvandt. — —

Blandt Folk blev der imidlertid mumlet om, at Hr. Søren vel nok havde dræbt Niels, siden denne var saa sporløst forsvunden, og selv om de slemme Rygter sikkert havde deres Oprindelse fra Ingvorstrup, kunde man dog ikke lade haant om dem. Og da Bruusen en Dag mødte frem med nogle Vidner, der havde Ting at berette, som stillede Præsten i et meget daarligt Lys, var Herredsfogden nødt til at yde Klageren Rettens Hjælp og Bistand. En Undersøgelse blev sat i Gang, og under denne fandt man i Præstegaardshaven Liget af den forsvundne nedgravet. Det havde dog allerede ligget

saa længe i Jorden, at Ansigtet ikke var ganske kendeligt, men det var alligevel ikke vanskeligt at komme til Klarhed over, at det ikke kunde være nogen anden end Niels Bruus, man havde fundet. — — — Hr. Søren var en Afmagt nær, da den grufulde Opdagelse blev gjort, og han svor højt og helligt, at han ikke var nogen Morder og intet havde at bekende ud over det, han allerede tidligere havde berettet. Men han forstod, at Skinnet var ham imod, og han lod sig villig føre i Fængsel, sikker paa, at hans Uskyldighed nok skulde blive bragt for Dagen . . .

Det var Herredsfogden en Sorg og en Pine at skulle staa som Dommer for sin Kærestes Fader, — men hverken han eller Jomfru Mette slap Haabet om, at det vilde komme frem, at den Anklagede var Offer for et nedrigt Komplot. Men deres

inderlige Haab gik ikke i Optyldelse, — for under Thingsvidnet fremkom et af Bruusens Vidner med en Oplysning, der havde en forunderlig Indvirkning paa Hr. Søren. Han, der hidtil med Sindsro havde imødegaaet den frygtelige Anklage, sank pludselig sammen og bad om at blive ført tilbage til sit Fængsel.

Og her tilstod han, at han uden for al Tvivl alligevel maatte være skyldig, om han dog ikke var sig det fuldkomment bevidst . . . Det var nemlig undertiden vederfare ham, at han havde været Søvnvænger, — og nu mente han, at

han i drømmende Tilstand havde søgt i Skoven efter Offeret for sin ustyrlige Vrede, — at han havde fundet ham død — og saa baaret ham hjem og begravet ham . . .

Herredsfogden kunde ikke tvivle om, at det hele virkelig var gaaet for sig paa denne Maade, — og han vidste nu, at alt var forbi. Præsten vilde komme til at bøde med sit Liv, — og han selv og hans Hjertenskær turde aldrig gøre sig Haab om at finde Lykken ved hinandens Side . . . Og saaledes gik det da ogsaa . . . Den ulykkelige Herrens Tjener døde for Bødlens Haand, — og de Trolovede skiltes for bestandig. En Morders Datter kunde Herredsfogden jo ikke ægte . . .

Aar gik . . . tunge og glædesløse Aar. Erik Sørensen var bleven en ensom Mand, der søgte sin fattige Lykke i Min-

derne. . . . Saa skete det en Uvejrsaften, at en træt og elendig Krøbling slæbte sig ind i Fogedgaarden. Det var Niels Bruus, den Mand, man havde troet myrdet, og for hvis Skyld Vejlbypæresten havde maattet lade sit Liv . . . Han tilstod nu, at det altsammen havde været en Hævnaft fra Broderens Side, — at det var Liget af en Selvmorder, som Broderen havde gravet ned i Præstens Have, og at han — Niels — hemmeligt var blevet sendt ud af Landet uden at have nogen klar Forstaaelse af, hvilken Skændighed han havde været delagtig i. — — —

Den frygtelige Tilstaaelse var for Herredsfogden som et knusende Slag, der tog hans sidste Kræfter og lammede hans Hjerne. En barmhjertig Skæbne vilde det dog saadan, at det blev Jomfru Mette — hans Hjertes trolovede Brud —, der lukkede hans Øjne, — og han udaandede med Forvisningen om, at hun stadig elskede ham og aldrig vilde udslette hans Billede af sit Bryst.

Men den elendige Niels Bruus fandtes Morgenen efter liggende død paa den salige Søren Quists Grav.

3997

Dagens Nyheter

- 4 DEC 1922

7-9
RIALTO
Odengat. o. Sveavägens hörna.

I DAG
PREMIÄR!

SIBYLLAN
Bakom Dram. Teatern

GUNNAR TOLNÆS

PRÄSTEN I VEJLBY

SKÅDESPEL I FEM AKTER.
OFFICIN: NORDISK FILM

RIALTO: Förest. 7-9, 9-11 e. m.
Biljetter utan förköp 12-2 och efter
5 e. m. Tel. Vasa 857.

SIBYLLAN:
Förest. $\frac{1}{2}$ 7-8- $\frac{1}{2}$ 10-11 e. m.
Biljetter från kl. 6 e. m.

BARN ÄGA EJ TILLTRÄDE.

3997

Proctor & Vylby

THE NORDISK FILMS Co., Ltd.,

presents

IRMA SPANFIELD

in

"THE HAND OF FATE."

From the novel by
H. STEENSEN BLICKER.

Proctor 1920

“THE HAND OF FATE”

By S. STEENSEN BLICKER

An epic of tragedy with a happy ending, featuring
IRMA SPANFIELD and G. S. TOLNESS

Produced by the
NORDISK FILMS COMPANY, Ltd., Copenhagen

— ADVERTISING AIDS —

A splendid range of posters in full colours
Sets of attractive photos for lobby display
Slides ——— Banners ——— Streamers

NORDISK FILMS CO., Ltd.,
24, DENMARK STREET,
LONDON, W.C.2.

Telephone: Gerrard 6172.

Telegrams: Norfilcom, Westcent, London.

NORDISK FILMS ARE “ALWAYS DIFFERENT.”

“THE HAND OF FATE.”

The Principal Players.

Althea Questin, the Vicar's daughter	IRMA SPANFIELD
The Vicar	VICTOR WORTH
Rufus Burlington, a Farmer	PETER NIELSEN
Caleb, his Brother	H. C. SORENSEN
Charles Carmichael, the Judge	G. S. TOLNESS

The Story of the Film.

ALTHEA QUESTIN, the beautiful daughter of the Vicar, is greatly attracted by the handsome face and manly bearing of the new judge, Charles Carmichael, who has just been appointed to the district. It is this fact as much as any other which makes her refuse to marry Rufus Burlington, a wealthy armer, when he pleads his suit.

Rufus is enraged at his rejection and determines to be revenged upon Althea. He decides to strike her through the old vicar, her father. Using his ne'er-do-well brother, Caleb, as his dupe, he arranges for his disappearance in a mysterious manner after an altercation with the Vicar.

Very soon the countryside is ringing with stories about an alleged attack

G. S. Tolness.

"THE HAND OF FATE."

The Story of the Film, continued.

by the Vicar upon the missing man, and suggestions that the Vicar has murdered Caleb and secretly disposed of the body are heard on all sides. These stories assume such seriousness that the authorities are compelled to move in the matter and the Vicar is arrested.

The Vicar is addicted to sleep-walking, and in view of the overwhelming

Victor Worth.

"THE HAND OF FATE."

The Story of the Film, continued.

weight of circumstantial evidence against him, fears that he might have committed the crime in an unconcious state of mind. He has had brought to his notice so many instances of unconcious acts on his part that he refuses to offer any defence against the awful charge which has been made.

This refusal is mistaken as further evidence of guilt and after a pro-

"THE HAND OF FATE."

The Story of the Film, continued.

tracted trial the Vicar is found guilty and sentenced to the extreme penalty of the law.

The new Judge, whose duty it was to pass the dread sentence upon the unfortunate Vicar, is now engaged to the condemned man's daughter, and for her sake as well as her father's he offers to assist him to escape. The unhappy victim of circumstances refuses the proffered aid and goes to the scaffold still believing in his own guilt.

Many years later the Judge is sitting in his study letting his thoughts dwell upon the tragedy which has enveloped the lives of Althea, his beloved, and himself when a dishevelled individual presents himself and confesses that he is Caleb Burlington who was supposed to have been murdered. He tells the Judge the whole story of how his brother Rufus, who is now dead, had compelled him to assist in the drama which had culminated in so tragic a manner for the Vicar. In attempting to arrest Caleb, the Judge is wounded and his assailant escapes only to be found dead later.

Now that the mystery is solved and her dead father's honour cleared, Althea agrees to marry the Judge, who through the years has worshipped her in silence.

THE END.

VARIETY IS ESSENTIAL
TO THE SUCCESS OF YOUR
CINEMA ¶ NORDISK FILMS
ARE "ALWAYS DIFFERENT"

"THE HAND OF FATE"

THE STORY IN BRIEF FOR YOUR PROGRAM.

Rejected by the Vicar's charming daughter, Rufus Burlington revenges himself upon her father, even to the extent of arranging his arrest and trial for murder. Circumstantial evidence turns the scales of justice against the Vicar. He is found guilty—sentenced to the extreme penalty—and executed.

It is not until many years later that the Judge, whose duty it was to pass the dread sentence upon the Vicar, discovers the truth. The Vicar was innocent, the crime having been carefully staged by Rufus Burlington with the aid of his ne'er-do-well brother.

The Judge declares his love for the Vicar's daughter, who, now that her father's honour is cleared, accepts him.

BILL MATTER

"THE HAND OF FATE."

An epic of tragedy with a happy ending.

Many years after the Vicar was arrested, tried, sentenced and executed, it is discovered that he was innocent. The Judge who passed the dread sentence loved the Vicar's daughter, but it is not until her father's honour is cleared that she consents to marry.

CATCH LINES

The Judge, whose duty it was to pass the dread sentence, loved the prisoner's daughter!

The rejected suitor swore revenge upon the girl and brought about her father's conviction on the capital charge!

It was discovered that an innocent man had paid the penalty—had given his life for another's crime!

He was the Judge who sentenced her father to the scaffold—yet she loved him!

THE HAND OF FATE

THE STORY IN THREE

THE HAND OF FATE

THE HAND OF FATE

THE HAND OF FATE

THE HAND OF FATE

CATCH LINES

THE HAND OF FATE

LE PASTEUR

DE VEILBY

LE PASTEUR DE VEILBY

DRAME EN 5 PARTIES TIRÉ DE LA NOUVELLE CLASSIQUE
DE STEEN BLICHER D'APRÈS UNE AVENTURE VÉRIDIQUE

INTERPRÉTÉ PAR
GUNNAR TOLNAES

METTEUR EN SCÈNE: AUGUST BLOM

Aktieselskabet Nordisk Films Kompagni,
* * * Copenhagen, Denmark * * *

P e r s o n n a g e s :

Le bailli Gunnar Tolnaes
 Le pasteur Viggo Wiehe
 Netje, sa fille Ingeborg Spangsfeldt
 Morten Bruus Peter Nielsen
 Niels Bruus, son frère H. Chr. Sørensen

Bruus, est engagé
au presbytère com-
me valet. Sournois
et sot il sert d'in-
strument docile aux
projets ténébreux du
fermier.

Netje s'est éprise
du nouveau bailli
du district, et ne
conçoit de plus grand
bonheur que celui
d'être sa femme.

Un riche fermier
des environs
de Veilby, Morten
Bruus, est amou-
reux de Netje, la
fille du pasteur. Ne
voulant pas contra-
rier sa fille, ce der-
nier refuse sa main
à Bruus qui jure
de se venger. Niels,
un simple d'esprit,
le frère même de

domestique à coups de bêche. Le fait est exact, mais Niels s'est enfui du pays après que les deux misérables ont exécuté une tragique mise en scène afin de perdre leur ennemi. En effet, on prétend avoir vu le pasteur enterrer quelque chose dans

Le bailli est accepté par le pasteur comme gendre et le mariage est annoncé. C'est alors que, connaissant le caractère emporté du pasteur de Veilby, Morten Bruus, aidé de son cadet, provoque l'arrestation du père de Netje. Niels, le valet, a disparu après une scène, et les voisins déclarent avoir vu le pasteur frapper son

de celui qu'elle aime, après les terribles événements. Les années s'écoulent. Solitaire le bailli ne vit que dans le souvenir de Netje . . . Un soir d'orage, un homme, un misérable déguenillé frappe à sa porte. C'est Niels, celui

son jardin, pendant la nuit qui précéda la disparition de Niels, et au cours des fouilles dirigées par Morten Bruus, on retrouve le corps défiguré de son frère. Devant ces accablants témoignages, le pasteur est condamné à mort et exécuté.

Netje a quitté le pays avec son frère, ne pouvant accepter d'être la femme

qu'on a cru mort,
et pour lequel
le pasteur a payé
de sa vie.

Pressé par le
bailli, Niels avoue
le drame. Le corps
retrouvé dans le
jardin était celui
d'un suicidé qu'il
avait déterré avec
son frère, et
dont ils avaient

rendu le visage mé-
connaissable. Niels avait
reçu une somme d'ar-
gent pour fuir, mais
cette complicité n'a-
vait pas réussi, et
malheureux, errant, le
misérable vient avouer
le crime.

Le bailli porte la
bonne nouvelle à Net-
je, et ce bonheur,
que les mauvais des-

seins des hommes
ont menacé, est en-
fin saisi par les
deux amants qu'un
sort impitoyable sé-
parait l'un de
l'autre.

* * *

